

nister har udtalt, at han hellere end at tage Loven, som den i dette Stykke foreligger, vil gaae den af mig omtalte Bet. Det er en Selvfølge, at de nærmere Bestemmelser angaaende Examinens Afholdelse maa henlægges under Administrationen; men naar det i Landssthingets Betænkning over Lovforslaget er udtalt, at man efter Omstændighederne kunde sætte een Dag for Afholdelse af Examen for et Sæt Elever paa eet Sted og to Dage paa et andet Sted, troer jeg, at dette vilde være aldeles urigtigt; man kan dog ikke tillade Eleverne paa det ene Sted at have to Dage til at udføre det Arbejde i, som man af Andre forlanger udført paa een Dag; Fordringerne i saa Henseende maae ganske vist være eens. — Den foreslaaede Afgift til Navigationsdirecteuren bør, som det forekommer mig, naar den overhovedet skal vedligeholdes, ikke indredes til Navigationsdirecteuren, men til Statskassen. Det forekommer mig ikke correct, at Navigationsdirecteuren saaledes ligesom betales directe af vedkommende Examinand, og jeg kjender ellers ikke noget Forhold, hvor noget Saadant finder Sted. Ved at lade disse Gebyrer indflyde i Statskassen, ved at vedtage en midlertidig Bestemmelse, med Hensyn til den nuværende Navigationsdirecteur og tage Forbehold om paa Finantsloven at træffe Bestemmelser om Honoraret for fremtidige Navigationsdirecteurer, troer jeg, man ordnede denne Sag paa en hensigtsmæssigere Maade. Naar jeg imidlertid her har omtalt — f. Ex. i Anledning af § 7 og Motiveringingen af denne Paragraph — at det kunde see ud, som om man mere tog Hensyn til Navigationsdirecteurerne end til Eleverne, da er jeg overbevist om, at dette er saa lidt samstemmende med den nuværende Navigationsdirecteurs Anskuelse, at han allerminst vilde være med til at ønske saadanne Hensyn tagne, som ikke gaae ud paa at fremme de unge Mænds Vel, som han har saa Meget at gjøre med. Paa de Steder, hvor man har talt paa denne Maade, har man ganske vist ikke udtalt sig saaledes, som de nærmest Staaende vilde have gjort. — Jeg kommer nu til noget mere Alvorligt. Den Bestyrelse, som man hidtil har tilstaaet de unge Mennesker, og som man nu vil berøbe dem

ved at lade Fordringerne blive stillede efter et administrativt Skøn, har jeg omtalt. Hvilke ere nu de Betingelser, som man hidtil har forlangt opfyldte af de unge Mennesker, for at de skulde kunne indstille sig til Examen? Man har forlangt, at de skulde have gjort een Reise tilsøes og være indstillede af en Lærer. Det er det Hele. Men kan man nu sige, at den Frihed, som hidtil har bestaaet i dette Forhold, er bleven misbrugt, saa at man nu maa gaae i en ganske modsat, reactionair Retning, gaae ad den Bort fra det, som er givet under Absolutismen? Det var foreslaaet af den høitærede Marineminister, at de Vedkommende skulde have faret 6 Maanedes tilsøes for at kunne indstille sig til Examen, men det er i Landssthinget blevet gjort om til 12 Maanedes. Jeg er tilbøielig til at troe, at man forvevler to Ting: Et er, hvilken Søfart man kan forlange, for at de skulde kunne indstille sig til Examen, et Andet, hvilken Søfart man kan forlange, for at de skulde kunne bruge Examen; det Sidste fastsættes i Søneringsloven, hvor der bestemmes, at de skulde være idetmindste 21 Aar gamle, have faret saa og saa længe tilsøes, have været Matros og alt Sligt. Det er i sin Orden; maaskee Andre ville finde, at det er i sin Orden, det hører imidlertid ikke herhen —; jeg finder, at det er i sin Orden; derimod kan jeg ikke erkjende Nødvendigheden af at gaae bort fra de tidligere Regler for at kunne indstille sig til Examen. Denne Bestemmelse om de 12 Maanedes kan, som ogsaa den høitærede Marineminister har bemærket i Landssthinget, lede til, at mangen en ung Mand ikke kan faae sin Examen til den Tid, i hvilken hans Slægt og Venner ere istand til at hjælpe ham til den. Den kan dernæst lede til, at mangen en ung Mand i flere Aar maa gaae glip af Examen og maa gjøre Afkald paa derved at skaffe sig en Fremtid. Det hændes nemlig stundom, navnlig i disse Tider, at yngre Mennesker paa 16—17 Aar pludselig faae Lyst til Søen. De foretage da en lille Reise, og vi sætte, at de en Tid efter, f. Ex. af nogle Maanedes, kunne vente, at en Beslægtet eller Bekjendt vil tage dem med paa